

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Mgr. J. K.**, zast. JUDr. Pavlem Šonkou, advokátem, se sídlem Žižkovo nám. 5, Tábor, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. A. H., zast. Ing. K. K., patentovým zástupcem, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2007, č. j. 8 Ca 240/2007 - 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2007, č. j. 8 Ca 240/2007 - 69, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 1. 2005, č. j. PV 1987-9970, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví, ze dne 1. 3. 2004, č. j. PV 1987-9970, tak, že předmět určení „Čistírna odpadních vod NOKR/2“ podle připojeného popisu a výkresů spadá do rozsahu patentového nároku patentu č. 269 899.

Žalobou se stěžovatel domáhal soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného. Konkrétně brojil proti posouzení věci žalovaným po konstrukční stránce a dovozoval zkrácení na svých právech. Požadoval zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že konstrukční odlišnosti předmětu určení a předmětu chráněného patentovým nárokem patentu č. 269 899 (patent Ing. A. H.) nejsou tak podstatnými rozdíly, že by předmět určení nespadal do ochrany patentového nároku patentu č. 269 899, a že tedy žalovaný správní orgán postupoval a rozhodl správně. Při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí.

Kasační stížnost proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze stěžovatel podal s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že městský soud především chybně dospěl k závěru, že předmět posouzení je zařízením. Podle názoru stěžovatele patent Ing. Antonína Heřmana řeší zařízení, jako souhrn několika samostatných strojů nebo přístrojů, předmět posouzení stěžovatele však není zařízením, jedná se o samostatný výrobek, skládající se z čistírny odpadních vod a odpadní jímky v jednom celku. Dále stěžovatel uvádí, že rozsah ochrany patentu je dán patentovým nárokem, který se skládá z tzv. předvýznamové (nechráněné) a významové (chráněné) části patentu, přičemž u patentového nároku Ing. A. H. se o chráněný nárok jedná pouze, pokud jde o vzájemné technické uspořádání jednotlivých prvků uvedených v nechráněné části patentového nároku, zatímco „Čistírna odpadních vod NOKR/2“ je schopna plnit požadovanou funkci po připojení přívodu a odvodu odpadní vody bez toho, jak je tomu u předešlého patentu, tj., že by muselo dojít k sestavení jednotlivých komponentů tak, aby bylo dosaženo požadovaného účinku.

Podle názoru stěžovatele je s ohledem na uvedené zřejmé, že se městský soud nedostatečně zabýval skutkovými okolnostmi a tento nedostatek se mj. projevil i v samotném odůvodnění rozhodnutí, které je velmi stručné a dle názoru stěžovatele nedostatečné a způsobuje nepřezkoumatelnost důvodů, které soud vedly k zamítnutí žaloby. O tom, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku i skutková zjištění v této věci podle stěžovatele svědčí i to, že Úřad průmyslového vlastnictví v mezidobí dne 2. 3. 2007 vydal osvědčení o prodloužení platnosti zápisu užitého vzoru stěžovatele na předmět posouzení, a to do 6. 3. 2010.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž s námitkami stěžovatele nesouhlasí. K první námitce zejména uvádí, že z popisu předmětu určení je zřejmé, že se taktéž jedná o zařízení. Ke druhé námitce uvádí, že úvahy stěžovatele nejsou relevantní, neboť konstrukční odlišnosti zařízení podle popisu předmětu určení a zařízení definovaného v nároku na ochranu patentu č. 269 899 nejsou podstatnými konstrukčními rozdíly, které by znamenaly, že zařízení podle popisu předmětu určení nespadá do rozsahu ochrany patentového nároku patentu č. 269 899. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku žalovaný poznamenává, že odůvodnění rozsudku je sice stručné, ale výstižné a dostatečné. Pokud jde o námitku, že dokladem nesprávného posouzení právní otázky i skutkových zjištění městským soudem je skutečnost, že Úřad průmyslového vlastnictví v mezidobí dne 2. 3. 2007 vydal osvědčení o prodloužení platnosti zápisu užitého vzoru stěžovatele na předmět posouzení, k tomu žalovaný uvádí, že s ohledem na platnou právní úpravu prodloužení platnosti užitého vzoru stěžovatele nesouvisí s probíhajícím určovacím řízením a nelze je brát v úvahu. Závěrem vyjádření žalovaný

podotýká, že trvá na svém názoru, uvedeném ve vyjádření ze dne 24. 1. 2006, k sp. zn. 8 Ca 81/2005, podle něhož nelze pravomocné správní rozhodnutí týkající se žádosti o určení přezkoumat ve správním soudnictví, neboť se jedná o rozhodnutí výlučně závislé na posouzení technického stavu.

S odkazem na uvedené žalovaný uvádí, že kasační stížnost není důvodná a navrhuje její zamítnutí.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví, ze dne 1. 3. 2004, č. j. PV 1987-9970, bylo vysloveno, že předmět určení „Čistírna odpadních vod NOKR/2“ podle připojeného popisu a výkresů, nespadá do rozsahu patentu č. 269 899, jehož majitelem je Ing. A. H., Praha, protože nevykazuje všechny znaky patentového nároku tohoto patentu, neboť čistírna odpadních vod podle předmětu určení je na rozdíl od zařízení podle uvedeného patentu téměř celá zapuštěna do terénu, přičemž vlastní čistírna není usazena na krycí desce septiku, a tato není opatřena spojovacím otvorem pro korečkový dopravník. Stejně tak z rozhodnutí vyplývá, že z textu a vyobrazení patentu č. 269 899 a popisu a vyobrazení předmětu určení lze dovodit, že obě řešení se odlišují konfigurací konstrukčních prvků, kterým je spojovací otvor v krycí desce septiku v zařízení podle uvedeného patentu, a účelovostí, a proto porovnávaná zařízení nelze považovat za technicky ekvivalentní.

Proti tomuto rozhodnutí podal majitel patentu, Ing. A. H., v zákonem stanovené lhůtě rozklad, o kterém rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví dne 6. 1. 2005, č. j. PV 1987-9970, který označené rozhodnutí změnil tak, že předmět určení „Čistírna odpadních vod NOKR/2“ podle připojeného popisu a výkresů spadá do rozsahu patentového nároku patentu č. 269 899. Změnu rozhodnutí odůvodnil tak, že konstrukční odlišnosti zařízení podle popisu předmětu určení a zařízení definovaného v nároku na ochranu patentu č. 269 899 nejsou podstatnými konstrukčními rozdíly, které by znamenaly, že zařízení podle popisu předmětu určení nespadá do rozsahu ochrany patentového nároku patentu č. 269 899.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud se musí s ohledem na stanovisko žalovaného v závěru jeho vyjádření ke kasační stížnosti nejprve vyjádřit k tomu, zda je napadené rozhodnutí žalovaného rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví, či nikoliv. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 4. 7. 2007, sp. zn. 4 As

17/2006, když rozhodoval o kasační stížnosti stěžovatele, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2005, č. j. 8 Ca 81/2005 - 37, který žalobu proti rozhodnutí žalovaného odmítl s tím, že jde o rozhodnutí, jehož vydání závisí výlučně na posouzení technického stavu věci, které je ve smyslu § 70, písm. d) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno. Nejvyšší správní soud mj. s odkazem na svoji předchozí judikaturu dospěl při tomto rozhodování k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného ve správním soudnictví přezkoumatelné je, a napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na tomto právním názoru Nejvyšší správní soud setrvává i nadále a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění svého shora citovaného rozsudku.

Předmětem nyní projednávaného sporu je, zda s ohledem na platnou a účinnou právní úpravu žalovaný, a návazně i městský soud, správně posoudily rozhodující skutečnosti pro to, zda předmět určení spadá do rozsahu patentu či nikoliv.

Podle § 12 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů, je *rozsah ochrany vyplývající z patentu nebo z přihlášky vynálezu vymezen zněním patentových nároků. K výkladu patentových nároků se použije i popis a výkresy.* Podle § 67 citovaného zákona, *na žádost toho, kdo osvědčí právní zájem, Úřad rozhodnutím určí, zda předmět v žádosti popsany spadá do rozsahu ochrany určitého patentu na vynález.*

V posuzované věci žalovaný vyšel z patentového nároku v patentu č. 269 899, který má podle obsahu spisu toto znění:

Zařízení pro biologické čištění odpadních vod ze septiku, zejména z malých zdrojů, sestávající z čistírny odpadních vod a rotujícími biodisky s přečerpávacím zařízením s nekonečným korečkovým dopravníkem a z celoplastového septiku s nejméně jednou přepážkou, vyznačující se tím, že krycí deska septiku je nad dávkovací nádrží opatřena spojovacím otvorem, vyústujícím do přečerpávacího prostoru čistírny pod tažné kolo a korečkovým dopravníkem, který je spojovacím otvorem vyveden do dávkovací nádrže septiku.

Se zněním tohoto patentového nároku potom žalovaný porovnal popis předmětu určení, „Čistírna odpadních vod NOKR/2“, znějící:

Čistička je tvořena plastovou nádrží se třemi přepážkami a čističkou odpadních vod obsahující biodisky a přečerpávací zařízení s korečkovým dopravníkem. Přečerpávací prostor čističky pod tažným kolem je s plastovou nádrží tvořící septik spojen otvory mezi přepážkami, resp. s jeho dávkovacím sektorem. V otvoru spojujícím přečerpávací prostor čističky a dávkovací prostor septiku je umístěn korečkový dopravník.

Při hodnocení rozdílů v konstrukčním uspořádání patentového nároku v patentu č. 269 899 a porovnávaného předmětu určení „Čistírna odpadních vod NOKR/2“ žalovaný dospěl k závěru, že se nejedná o podstatné konstrukční rozdíly, které by znamenaly, že zařízení podle popisu předmětu určení nespadá do rozsahu ochrany patentového nároku patentu č. 269 899 a konstatoval, že pro výklad rozsahu ochrany v určovacím řízení je rozhodující obsah pojmů stanovených v patentovém nároku výčtem

jejich znaků. Pouze obsahuje-li předmět určení všechny tyto znaky pojmů definovaných v patentovém nároku, nebo jejich ekvivalenty, spadá do rozsahu ochrany daného patentu.

Městský soud v Praze při svém posouzení předmětné věci zjišťoval a hodnotil východiska a závěry rozhodnutí žalovaného ve spojení se shora citovanou právní úpravou. Po posouzení se ztotožnil se závěrem žalovaného, že technické řešení, které má být oběma zařízeními řešeno je shodné (biologické čištění odpadních vod), a že rozdíly namítané žalobcem, tj. krycí deska septiku opatřená spojovacím otvorem u patentu č. 269 899 a skutečnost, že u předmětu určení septik opatřen krycí deskou není, nejsou rozhodné. Podstatným znakem porovnávaných řešení je spojovací otvor mezi přecherpávacím prostorem čistírny a dávkovacím sektorem septiku pro korečkový dopravník, který je obsažen v obou porovnávaných řešeních.

Na základě uvedeného porovnání předmětu určení s předmětem chráněným patentovým nárokem patentu č. 269 899 dospěl městský soud k závěru, že konstrukční odlišnosti nejsou tak podstatnými konstrukčními rozdíly, které by znamenaly, že předmět určení nespadá do rozsahu patentového nároku patentu č. 269 899, a že tedy žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. S tímto závěrem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

Stěžovatel zejména argumentuje tím, že městský soud především chybně dospěl k závěru, že předmět posouzení je zařízením, když patent Ing. A. H. řeší zařízení, jako souhrn několika samostatných strojů nebo přístrojů, zatímco předmět posouzení stěžovatele však není zařízením, jedná se o samostatný výrobek, skládající se z čistírny odpadních vod a odpadní jímky v jednom celku. Dále stěžovatel uvádí, že u patentového nároku Ing. A. H. se o chráněný nárok jedná pouze, pokud jde o vzájemné technické uspořádání jednotlivých prvků uvedených v nechráněné části patentového nároku, zatímco „Čistírna odpadních vod NOKR/2“ je schopna plnit požadovanou funkci po připojení přívodu a odvodu odpadní vody bez toho, jak je tomu u předešlého patentu, tj., že by muselo dojít k sestavení jednotlivých komponentů tak, aby bylo dosaženo požadovaného účinku. Městskému soudu stěžovatel také vytýká, že se dostatečně nezabýval skutkovými okolnostmi, odůvodnění je velmi stručné, nedostatečné a způsobuje nepřezkoumatelnost důvodů, které soud vedly k zamítnutí žaloby. Současně o tom, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku i skutková zjištění v této věci, podle stěžovatele svědčí i to, že Úřad průmyslového vlastnictví v mezidobí dne 2. 3. 2007 vydal osvědčení o prodloužení platnosti zápisu užitého vzoru stěžovatele na předmět posouzení, a to do 6. 3. 2010.

Nejvyšší správní soud uvádí, že s ohledem na shora citovanou právní úpravu je pro správné posouzení věci rozhodný rozsah ochrany vyplývající z patentu, který je vymezen zněním patentového nároku, přičemž rozsah každého z nároků je dán jeho obsahem, tj. kombinací všech v něm uvedených znaků a určení, zda konkrétní předmět spadá či nespadá do rozsahu ochrany patentových nároků určitého patentu.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud proto porovnal znění patentového nároku v patentu č. 269 899 s popisem předmětu určení, „Čistírna odpadních vod NOKR/2“, a obdobně jako Městský soud v Praze dospěl k závěru, že konstrukční odlišnosti obou řešení

nejsou tak podstatnými konstrukčními rozdíly, které by znamenaly, že předmět určení nespadá do rozsahu patentového nároku patentu č. 269 899. Podstatným znakem porovnávaných řešení je spojovací otvor mezi přečerpávacím prostorem čistírny a dávkovacím sektorem septiku pro korečkový dopravník, který je obsažen v obou porovnávaných řešeních. Namítá-li stěžovatel, že podstatným rozdílem obou řešení je, že jeho čistírna odpadních vod, na rozdíl od patentu č. 269 899, není „zařízením“, tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí. To z toho důvodu, že pro posouzení toho, zda předmět určení spadá či nespadá do rozsahu ochrany určitého patentu, jsou rozhodující podstatné znaky, a jimi není způsob sestavení komponentů daného celku (v daných případech septik a čistička spojované montážně, či spojené již výrobně), nýbrž propojení čističky a septiku, jak bylo uvedeno výše. S tím souvisí i navazující námitka stěžovatele, která na podporu předešlého tvrzení zdůrazňuje rozdíl v technologických řešeních sestavení komponentů obou celků.

Namítá-li stěžovatel, že odůvodnění rozhodnutí městského soudu je stručné, a v důsledku toho je co do důvodů nepřezkoumatelné, k tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle jeho názoru naopak svoji funkci plní dostatečně. Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí ve spojení s příslušnou právní úpravou popsal a zhodnotil úvahy žalovaného, a po jejich posouzení se ztotožnil se závěrem, že technické řešení, které má být oběma zařízeními řešeno je shodné (biologické čištění odpadních vod), a že rozdíly namítané žalobcem, tj. krycí deska septiku opatřená spojovacím otvorem u patentu č. 269 899 a skutečnost, že u předmětu určení septik opatřen krycí deskou není, nejsou rozhodné. Za podstatný znak porovnávaných řešení označil spojovací otvor mezi přečerpávacím prostorem čistírny a dávkovacím sektorem septiku pro korečkový dopravník, který je obsažen v obou porovnávaných řešeních, s čímž se ostatně ztotožnil i stěžovatel v návazně podané kasační stížnosti. Městský soud poté uzavřel že konstrukční odlišnosti mezi oběma řešeními nejsou tak podstatnými konstrukčními rozdíly, které by znamenaly, že předmět určení nespadá do rozsahu patentového nároku patentu č. 269 899, a že tedy žalovaný správní orgán rozhodl v souladu se zákonem. S ohledem na uvedené tak Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel konečně namítá, že dokladem nesprávného posouzení právní otázky i skutkových zjištění městským soudem je také skutečnost, že Úřad průmyslového vlastnictví v mezidobí dne 2. 3. 2007 vydal osvědčení o prodloužení platnosti zápisu užitného vzoru stěžovatele na předmět posouzení. Nejvyšší správní soud neshledává opodstatněnou ani tuto námitku. Problematika užitných vzorů, jejich přihlášek, zápisů, doby platnosti užitného vzoru, včetně prodloužení platnosti, je řešena samostatnou právní úpravou, zákonem č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů, a nijak, a to ani věcně, ani procedurálně, nesouvisí s určovacím řízením podle zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že se neztotožnil s námitkami stěžovatele a zcela odkazuje na závěry učiněné Městským soudem v Praze, potažmo pak žalovaným správním orgánem.

Nejvyšší správní soud neshledal namítaný stížností důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl tak k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu